

Meghalt? Nem, csak összehajtogatták,
ahogy levelet szoktak, ha telerótták a lapot,
és félbe hajtják, hogy borítékba férjen.
Egymás mellé simul eleje és vége,
találkozik az első és utolsó sor,
magába záródik a történet. Feladható.

Meghalt? Nem, csak látszik már a hajítás,
hajítás a térdben, hátban, gerincben,
leélt életidőben. Mint lábnyomokon
– egykor oly sietős botorkálásokon –
lépkednél vissza, sorra a sorokon
térve haza a történet-kezdetéhez.

Meghalt? Nem, csak véget ért a rovás,
megtorpant a kéz, a láb, az életvág,
megállt az ember, hogy körbenézessen.
Megáll és megrezzen. Miért s hová
ragadta el örült rohanás, mely
nem vitt sehová... A papír széléhez.

Meghalt? Nem... Nem halál, nem hajítás,
gyűretlen üres lap, csillogó... Indulás,
érkezés? Ott lebeg minden rejtjeles
történet, bontatlan időben, és majd
eljut ahhoz, ki a bontatlant felbontja,
és olvassa, ahogy a levelet szokták.